

Апошні трафей

Падчас маразоў паляванне рэдка бывае ўдалым. Да таго ж у дзеда Патапа ўжо і вочы не тыя (мала што бачылі), і стрэльба ў руках дрыжэла, і мушка распльывалася...

Але ж стары на гэта не зважаў: ён усё роўна ледзь не штодня цягаўся па лесе, успамінаў, дзе і калі яму шчасціла на дзікую, ваўкоў альбо ліс, дзе — наадварот — не шчасціла...

У той раз у дуброве дзед натрапіў на лапіны разварушана гнёту, змяшанага з лісцем, убачыў паблізу адбіткі вялікіх і маленьких капытоў. «Дзікі, падобна, хадзілі? Цэлай сям'ёй, са старымі і маладымі», — падумаў паляўнічы і павольна пайшоў па слядах. Ён разумеў, што упаўляваў дзіка яму наўрад ці ўдасца, але збочыць не мог — яшчэ і таму, што на сцежцы, якую праклалі дзікі, раптам убачыў адбіткі знаёмых лап. «Вось како бы на мушку ўзяць», — падумаў правойка дзед. Тупаючы па слядах, ён «чытаў», дзе, у якім месцы дзікі адпачывалі, як сябе паводзіў воўк. «Стары, відаць, бацца нападаць: чакае момант, калі нейкі парсючок адстане», — думай пра шэрага дзеда...

Назаўтра ён зноў пакіраваў у дуброву. Плёўся там па знаёмых слядах, а заадно думаў, як жа здабыць таго воўка? У галаве стары перарабраў, можа, з дзясятак спосабаў і нарэшце выбраў адзін: на сцежцы, па якой хадзіў за дзікамі, пад нахіленай арэшынай, ён прыладзіў пятлю са стальнога дроту, замацаў яе за дуб і пайшоў дадому.

Ноч тую спаў дрэнна: прыкідаў, ці усё ўлічыў, ставячы пятлю, варажай, ці патрапіць у яе воўку...

Як толькі начало світаць — дзед падаўся ў дуброву.

Калі да дрэва з замацаўанай пятллёй заставалася метраў з трыццацю, паляўнічы запаволіў крок, стаў пільна ўглядзецца наперад і раптам... убачыў воўка. Той на задніх лапах сядзеў пад дубам. Стары зняў з пляча стрэльбу, прыцэліўся...

Але што гэта? Воўк нават не варухнуўся.

Паляўнічы таксама патрымаў крыху паўзу, потым з усёй асцярогай наблізіўся да звера і ўчавайдікі ўбачыў, што ні ў чым не памыліўся: воўк і сапраўды быў вельмі стары, вельмі худы і знясілены настолькі, што, трапіўшы ў пятлю, прости спруциць, замерз!

...Назаўтра на паляванне дзед Патап ужо не пайшоў, суседу скажаў, што ўсё — прадае сваю дубальтоўку. Такім чынам стары воўк для старога паляўнічага стаў апошнім трафеем.

Мікалай Глеб, м. Падлессе, Ляхавіцкі раён.

Цырк на дроце

Звяздоўская рубрыка «...Народ на провадзе!» даўно сабрала вакол сябе і вельмі шырокое кола чытачоў, і трохі вузейшае — паставянных аўтараў. Дайшло да таго, што многі з іх (гэта значыць з нас) час ад часу тэлефануюць адно аднаму, віншуюць са святамі... Асобная ж — яшчэ толькі знаёміца, бо штуршком да гэтага паслужыў конкурс. Мне, напрыклад, пасля вызначэння найлепшых «баек» за мінулы год, вельмі захацелася пазваніць тром цудоўным жанчынам — Раісе Сцяпанайне і дзвюм Міхайлаўнам. Першай з іх — Любові — трэба было скажаць, што дужа добрыя ў яе гісторыі, а вершыкі ў конкурсе «Хто каго?» дык наогул чыстыя прыпейкі!.. И другой — Галіне — я мела што скажаць, але ж пазваніла якраз у дзень нараджэння, таму прыменіла было павіншаваць, а потым і падарунак выслыць — раскошную книжку пра Панямонне. Атрымаўшы яе, Міхайлаўна адразу ж пазваніла, падзякавала, сказала, што книга ёй вельмі цікавая, бо жыве з сям'ёй

каля вытокай гэтай ракі, дадала яшчэ, што калі прачытае, пазвоіць яшчэ.

І вось — ледзь не назаўтра — у мяне званок.

Галасы сваіх новых знаёмых я пакуль не засвіла, але па нашай беларускай гаворцы падумала, што гэта — яна, Галіна Міхайлаўна, што хоча пра кнігу скажаць. А тая раптам:

— Вы мае прыпейкі хвалі...

(Так гэта ці не, падумаць не паспяваю.)

— ...Дык я новых наскладала. Хочаце паслуҳаць?

— Ну вядома ж, хачу.

Яна давай чытаць — можа, штук 20!

Во, думаю, дае: за вечар-два столькі наваляла... I такіх жа складненых, лёгеньких — праста класіка жанру!

Кажу ёй гэта, а заадно нагадваю байку яе — пра вожыка...

— Гэта пра якога? — пытаецца жанчына.

— Ну, таго, — кажу, — што ў «Провадзе» быў, што дзеда ад гарэлкі вылечыў.

Адчуваю, што Міхайлаўна неяк «тормозіць»? Ці ёй няёмка, што гэтак хвалію?

Тады пераводжу размову на іншае. Пытаю:

— А як жа вам «Панямонне» — ці пачыталі?

— Якое «Панямонне»?

Тут ужо я губляюся, бо яна ж «учора» гэту кнігу хваліла.

I што — ужо расчараўвалася?

Што ж — няхай. Тады пытаю:

— А ці вялікая вёска Магільна?

Яна зноў:

— Адкуль я ведаю?

У мене і дах «паплыў»:

— Як, — кажу, — адкуль: вы ж там жывяце, ля вытокай Нёмана?

— Да не, я ў Мінску жыву...

Вось тут да мяне ўжо дайшло, што я размаўляла быццам з Галінай Міхайлаўной, а са мною — Любою...

Урэшце — не будзь то адданыя падлісціцы «Звязды» — мы з ёй пасмеляліся, здаецца, паразумеліся і разам прыйшли да высновы, што цырк на нашым «Провадзе» бывае куды часцей, чым на дроце. Ці не так?

Соф'я Кусянкова, в. Лучын, Рагачоўскі раён.

Ах, якая над Гайнаю нач!

Даўнавата было, ды як сёння бачу: цёплы майскі вечар, мы з мужам вяртаемся дамоў. Можна нават скажаць, што прыехалі — ва ўсякім разе ў думках, як раптам... Божухна! Што гэта?! На дарозе, на сустрэчнай паласе, каля аўтобуснага прыпынку ляжыць чалавек...

«Нешта здарылася», — мільганула думка. Муж адразу «даў» па тармазах. Мы спехам выскачылі з машыны, падбеглі да ляжакага.

— Мужчына, вы цэлы? Вы жывы? — сталі пытаць у яго. — Што здарылася?

— Да жывы, жывы, — пачулася ў адказ. — Праўда, сэрца прыхапіла. Калі ласка, пазваніце ў «хуткую».

Мужчына (амаль як у «Белых Росах») працягваў да нас руку па сваім мабільнім.

Муж, вядома, яго не ўзяў: трохі адышоў ад дарогі (каб цішэй было), са свайго тэлефона стаў набіраць 103. Я ж, як магла, дапамагала чалавеку — спачатку памаленьку ўстаць, потым — прысесці на лаўку. А заадно распытвала ў яго, ці даўно забалела сэрца, ці ўзяў пад язык валідол...

Мужчына, аднак, павёў сябе неяк дзіўна. Ва ўсякім разе пра сэрца ён размаўляўся не хаче. Спытаў у мяне:

— А чаму ты гаворыш па-беларуску?

— Жыву тут, у Беларусі, дык і гавару, — стала «апраўдаўца» я.

— Да таго ж — мы людзі вясковыя...

— Яно і зразумела, — уздыхнуў тады хворы, — бо гарадскія не спыніліся б — горад калечыць людзей... А табе я, хочаш, верш прачытаю — Ніла Гілевіча. Ведаеш такога паэта?

— Такога ды не ведаць... За каго вы мяне прыміаеце? — абурылася я. — Ён жа зямляк наш: ён па гэтых сцежках хадзіў...

Незадомец мой спіч не даслуҳаў — ён ужо чытаў:

— Ах, якая над Гайнаю цудоўная нач!

ЗАО «Агрэст»

информирует акционеров о проведении ежегодного очередного собрания акционеров **18 апреля 2017 г. в 12.00 по адресу: г. Минск, ул. Филимонова, 2.**

ПОВЕСТКА ДНЯ:

- Подведение итогов работы ЗАО «Агрэст» за 2016 г.
- Отчет ревизионной комиссии ЗАО «Агрэст» за 2016 г. и выборы ревизионной комиссии ЗАО «Агрэст» на 2017 г.
- Утверждение итогов работы ЗАО «Агрэст» за 2016 г.
- Распределение дивидендов между акционерами ЗАО «Агрэст» за 2016 г.
- Утверждение Устава ООО «Агрэст», передаточного акта ЗАО «Агрэст» обществу с ограниченной ответственностью. Объявление должно быть бюджетным

УНН 100266857

ІЗВЕЩЕННІ О ПРОВЕДЕНИІ ПЕРВЫХ І ПОВТОРНЫХ ОТКРЫТЫХ АУКЦЫОНОВ

Организатор: государственное предприятие «Витебский областной центр маркетинга», г. Витебск, проезд Гоголя, 5, тел. (0212) 42-61-62.

Продавец: ОАО «Витебскоблавтранс» (филиал «Автотранспортное предприятие №18», г. Браслав», 211970, Витебская обл., г. Браслав, ул. Юбилейная, 99, тел. (+37533) 345-11-39

Лот №1. Капітальное строение с инв. №210/C-8858 по адресу: Витебская обл., Браславский район, г. Браслав, ул. Промышленная, 11, площадью 57,7 кв. м., назначение — сооружение специализированное автомобильного транспорта и автодорожного хозяйствства, наименование — автозаправочный пункт; капитальное строение с инв. №210/C-8859 по адресу: Витебская обл., Браславский район, г. Браслав, ул. Промышленная, д. 11, площадью 306 кв. м., назначение — сооружение специализированное складов, хранилища, наименование — открытая площадка для хранения горючо-смазочных материалов. Имущество расположено на земельном участке с кадастровым номером 220850100002000035 площадью 1,2160 га, назначение: земельный участок для размещения объектов по ремонту и обслуживанию автомобилей (в т.ч. автомобильных заправочных и газонаполнительных станций). **Начальная цена:** 207 975 руб. НДС. **Задаток:** 20 797,50 руб.

Аукцион состоится 18.04.2017 в 12.00 по адресу: Витебская обл., г. Браслав, ул. Юбилейная, 99, в филиале «Автотранспортное предприятие №18» г. Браслава» ОАО «Витебскоблавтранс». Срок внесения задатков и приема документов: с 17.03.2017 с 8.30 по 17.04.2017 г. до 17.30. Срок заключения договора купли-продажи: 20 календарных дней со дня проведения аукциона, оплата объекта производится в порядке и сроках, установленных договором купли-продажи. Условие аукциона: возмещение затрат по оценке имущества, оплата НДС сверх цены продажи объекта

Продавец: ОАО «Витебскхлебпром», 210024, г. Витебск, ул. Горбачевского, 5, тел. (0212) 35-86-82

Лот №1. Изолированное помещение с инв. №200/D-108266 по адресу: Витебская обл., г. Витебск, ул. Зимітра Бядуля, 3-я, 27, пом. 39, площадью 174,7 кв. м, наименование: торговое помещение. Нач. цена: 35 200 без НДС. Задаток: 3 520 руб.

Лот №2. Изолированное помещение с инв. №200/D-108263 по адресу: Витебская обл., г. Витебск, пр-т Фрунзе, 22/2-87, площадью 297,4 кв. м, назначение — торговое помещение, наименование — торговое помещение с рампой. Нач. цена: 152 200 руб. без НДС. Задаток: 15 220 руб.

Повторный аукцион состоится 07.04.2017 г. в 12.00 по адресу: г. Витебск, пр-езд Гоголя, 5, в ККУП «Витебский областной центр маркетинга». Срок внесения задатков и приема документов: с 17.03.2017 с 8.30 по 06.04.2017 г. до 17.30. Срок заключения договора купли-продажи: 20 календарных дней со дня проведения аукциона, оплата объекта производится в порядке и сроках, установленные договором купли-продажи. Условие аукциона: возмещение затрат по оценке имущества, оплата НДС сверх цены продажи объекта. Ранее опубликованное извещение: газета «Звязда» 21.02.2017, 24.01.2017

Заявления на участие в аукционе со всеми необходимыми документами принимаются в рабочие дни с 8.30 до 17.30 по адресу: г. Витебск, пр-езд Гоголя, 5, в ККУП «Витебский областной центр маркетинга». Аукцион проводится в порядке, установленном постановлением Совета Министров Республики Беларусь от 12.07.2013 №609. Лица, желающие уча